

ποψίν ἐστὶν ἐπιτυχέστατον, ὑπὸ καλλιτεχνικὴν δὲ, ἀληθὲς κομψούρημα. Καὶ ὁ διεξεθῶν αὐτὸ πέποιθα ὅτι ὀρέγδην καὶ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, τὸ δὴ λεγόμενον, ὑπογραφήσεται εἰς τὰ ἀνωτέρω.

Σήμερον, ὅτε ἡ σύγχρονος φιλολογικὴ παραγωγή παρ' ἡμῖν περιορίζεται εἰς μικρὰ κομψὰ τομίδια, ἔχοντα μᾶλλον ἀξιώσεις τυπογραφικὰς ἢ ἄλλης τινὸς σημασίας, σήμερον, ὅτε τὸ δρᾶμα ἰδίᾳ, τὸ ὑψηλότερον προϊόν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, τὸ δρᾶμα, τοῦ ὁποίου κατ' ἐξοχὴν ἔχει ἀνάγκη ἡ σύγχρονος Ἑλλάς, δὲν εὐρίσκει μεταξὺ τῶν λογίων, ἂν μὴ πολλοὺς, ἐλαχίστους τοὺς ἀξίους καλλιεργητάς, τὸ ἔργον τοῦ κ. Ραγκαβῆ, ἀποβαίνει εὐφρόσυνον ἄγγελμα, καὶ κινεῖ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν.

Πεποίθαμεν, ὅτι οἱ τὰς ἀνωτέρω σελίδας διεξεθόντες, συμμερίζονται ὅλοσχερῶς καὶ τὸ ἐν ἀρχῇ λεχθὲν, ὅτι σπανιώτατα εἰσὶ τὰ φιλολογικὰ παρ' ἡμῖν προϊόντα τὰ τοσοῦτον δικαίαν καὶ εὐρεῖαν ἐμποιοῦντα αἰσθήσιν ἔν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ παρὰ τοῖς ξένοις.

Ἐκ Παρισίου κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1886.

Φ.

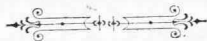
ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΝΘΟΣ ἢ ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΗΣ

Ω πόσον εἶναι θαυμαστὴ ἡ πλαστοργία σου Φύσις
 Κ' εἰς τὰ μεγάλα, ὦ Θεέ, κ' εἰς τὰ μικρὰ ἐπίσης!
 Ὅπόσον εἶσαι ποιητής, ἀριστοτέχνης ποῖος!
 Ἀπάντων τῶν καλλιτεχνῶν ὁ πρῶτος αἰωνίως!
 Ἄνθος ἀμυγδαλῆς, ὡς σὺ, τίς ζωγραφεῖ ὡραῖον
 Εἰς τὸ λεπτὸν κλωνίον τοῦ τρυφεροῦ καὶ νέου;
 Καὶ ὅμως ἄνθος ἀλλοτρίων ἀνθέων τῶν καλλίστων
 Ὠραία κόρη! — ἀληθῆς δὲν εἶναι κορωνίς των; . . .
 Πλὴν ἄλλιν ὡραιότερον—ὦ πάντεχνε, τί πλάττεις; . . .
 Δὲν εἶναι τ' ἄνθος μου τ' ἀπλοῦν καὶ τῆς ὡραιότητος; . . .
 Ἰδέ: ὅποια τὸ κοσμεῖ σεμνότης, ἀθωότης,
 Ὅποια χάρις ἀφελῆς καὶ καλλονὴ ἐν πρώτοις!
 Καὶ ποῖαν γλῶσσαν ὀμιλεῖ τὸ ἄνθος λεπτοτάτην!
 Ἰδὲ τῶν φύλλων τὴν χροιάν αὐτοῦ τὴν λευκοτάτην!
 Αὐτὴ ἀγνότης δηλοῦ καὶ τὴν ἀβρότητα των,
 Ἀβρότητα ποιητικῆς καρδίας αἰσθημάτων . . .
 Καὶ τὸ βόδιχρον ἔνδον του τὸν Ἐρωτα σημαίνει: . . .
 Εἶναι ἀγάπη τρυφερὰ καὶ μόλις γεννωμένη
 Εἰς τὴν καρδίαν νεαρᾶς παρθένου καὶ κοσμίας
 Κ' ἐλπίδος ἔχει σύμβολον προσέτι οὐρανίας:

Πράσινα φύλλα ἔνδον του λεπτότατα, ὠραῖα·
 (Καὶ ἡ λεπτή του ἡ ὁσμὴ ἐκείνη κ' εὐωδία
 Τί λέγει; τί διεκδηλοῖ; . . εἰπέ το σὺ, καρδιά !)
 Καὶ τ' ὄλον; . . . ποία τοῦ Θεοῦ ποιητικὴ ἰδέα ! . .
 Τὸ ὄλον ἄνθος παριστᾷ εἰς τὴν μικρότητά του
 Τὸ Ἔαρ καὶ τὸν Ἔρωτα καὶ πάντα τ' ἀγαθὰ του !

(1886).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ.

ΤΡΕΛΛΑΙ

ΚΑΤΕΣΤΗΝ κληρονόμος ἑνὸς ἑκατομμυρίου, καὶ ἀπεφάσισα νὰ νυμφευθῶ. Ἐκτός τοῦ ἑκατομμυρίου τούτου, εἶμαι κάτοχος καὶ ἄλλων προτερημάτων: Ἔχω ὠραῖον ζεῦγος μυστάκων πυκνῶν καὶ μαύρων, ὡς αἱ πτέρυγες κόρακος, ἐτελείωσα ἐνδύξως τὰς πανεπιστημιακὰς μου σπουδὰς, ἔμαθον νὰ παίζω θαυμασίως τὸν πλαγίαιον, καὶ ἐπὶ τέλους εἶμαι πολὺ μετριόφρων, καὶ δὲν ἀπαριθμῶ πάντα τὰ προτερήματά μου. Ἀπεφάσισα νὰ γείνω ἀρεστός εἰς τινὰ γυναῖκα ὄχι χάριν τοῦ ἑκατομμυρίου, ὅπερ, μετὰ τὴν κληρονομίαν, ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἐξοχώτητός μου, ἀλλὰ χάριν τῶν πλεονεκτημάτων διὰ τῶν ὁποίων εἶμαι, ἢ φαντάζομαι ὅτι εἶμαι ἐφωδιασμένος. Διὰ τοῦτο ἴσα ἴσα θέλω νὰ διατηρήσω μυστικὸν τὸν πλοῦτόν μου, μέχρις ὅτου λάβω τὸ καὶ ἀπὸ τῆς γυναίκος, ἣτις θὰ γείνη σύζυγός μου. Εἶνε δὲ εὐκολόν νὰ τηρηθῇ μυστικόν, διότι ἡ κληρονομία μοὶ ἐπῆλθεν ἀπροσδοκῆτως, ἀπὸ τινος μακρυνῶν συγγενῆ μου, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξίς δὲν ἦτο γνωστὴ παρ' οὐδενός.

Ἄς ἀναβιβάσωμεν ἐπὶ σκηνῆς τὴν μικρὰν μου κωμῳδίαν.

Ἔβαλα ἴσὸ μάτι μίαν χήραν δεκαεννέα ἐτῶν. Φαντασθῆτέ την ! Πρόσωπον κορασίου ὑπὸ στέμμα λατρευτῆς ξανθῆς κόμης, λεπτόν σῶμα τύπου ἂν ὄχι θεᾶς, δυνάμενον ὅμως νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα διὰ γλύπτῃν, καὶ ὅπερ ἐσθῆς μεγαλοπρεπῶς συρομένη καθιστᾷ ἐπιβλητικόν· εὐθυμία καὶ εὐφροία συνοδευόμεναι ὑπὸ τρόπιον ἀξιοπρεπῶν. Ἐν συνόλῳ μεγαλοπρεπῆς γυνὴ μέ ὄψιν παιδικὴν καὶ βασιλικὴν συνάμα.

Νὰ ἐρασθῶ τῆς Χρηστίνης (ἡ μικρὰ χήρα ὀνομάζεται Χρηστίνη) ἦτο φυσικόν, καὶ ἠράσθην αὐτῆς μέχρι τρέλλας. Μοὶ φαίνεται δὲ ὅτι δὲν